

ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

# Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κατόπιν αυτού ἐφύγμεν από τὸ νεκροταφείον ἀφοῦ ἐξετάσαμε τὴν Λουκίαν στὸ φέρετρό της καὶ ἐκλειδώσαμε τὸ νεκροτάφιον.

Ὅταν ἀπομακρυνθῆκαμε ἀπὸ τὸ νεκροταφείον ὁ Βάν Ἐλσιγγ μὲ ἄρρησε.

— Χάρις, φίλε μου, μοῦ εἶπε. Θὰ ἰδοῦσθε αὐτὸν. Ἐν τῷ μεταξύ ὁμοῦ ἀπόψε ἔχω νὰ ἐκτελέσω κάτι πολὺ σπουδαῖο.

Ἐστάθη, κάμει στιγμή νὰ τοῦ ζητήσω νὰ μοῦ ἐξηγήθῃ.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε. Δὲν θὰ σοῦ πῶ τίποτε. Ἢ μίθῃς. Καὶ ἔφυγε...

**Συμπέρασμα τοῦ ὁποῖου ἄνδρην ὁ καθηγητὴς Βάν Ἐλσιγγ εἰς τὸ γραφεῖο του, στὸ ξενοδοχεῖο Βέρκλεϊ, γὰρ τὸν ἱατρὸν Σοῦαρῶ.**

Φίλε μου,

Πιθανῶς νὰ μὴ ἐνδισκοῦμαι αὐτὸ στὴ ζωὴ. Πιθανῶς νὰ εὗρω τὸν θάνατον ἀπόψε ἐκεῖ πού πρόκειται νὰ μεταβῶ. Αὐτὸ ὁμοῦ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ πράξω τὸ καθήκον μου.

Ἀπόψε τὰ μεσίνυχα θὰ πάω καὶ θὰ παραφυλάξω στὸ νεκροταφείον τοῦ Ἀριστέδ. Θέλω νὰ μὴ ἀφήσω τὴν Λουκίαν νὰ βῆ ἀπὸ τὸν τάφον της. Κίνδυνος μεγάλος· ἐκ μέρους της δὲν ὑπάρχει καὶ θὰ τὸ κατορθώσω. Φοβούμαι ὁμοῦ τὴν ἐπέμβασιν Ἐκείνου. Ὅπως ὑπολογίζω μὴ ἀπὸ αὐτὲς τὲς νύκτας θὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Ἴσως νὰ συμβῆ αὐτὸ ἀπόψε. Ἄν ἀποθάνω φρόντισε νὰ μὴ διαδοθῇ τίποτε περὶ τοῦ τρόπου πού ἐθανατώθην.

Ἐλπίζω νὰ ἐξέλθω ὁσὸς ἀπὸ τὴν περιπέτειαν αὐτήν. Θὰ κρατήσω τὴν Λουκίαν ἐντὸς τοῦ νεκροταφίου της, σφραγίζοντας τὴν πόρτα μὲ ἕνα σταυρὸν καὶ βάζοντας γύρω διάφορα βότανα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀρέσουν στοὺς βρυκόλακας.

Γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς εἶνε ὁ πλέον ἀποτελεσματικὸς γιὰ νὰ κρατήσῃ κανεὶς ἕνα ζώον ἐκεῖ μέσα στὸν τάφον του. Τὸ διάβημά μου θὰ ἦταν δύσκολο ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐμποδίσω τὴν Λουκίαν νὰ εἰσέλθῃ στὸ νεκροτάφιον. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι οἱ ζώοντες καταλαμβάνονται ὑπὸ ἀπελπισίας, γίνονται μανιώδεις καὶ φέρουν ἀντίστασιν...

Πάντως ὁ κίνδυνος δὲν θὰ προσέλθῃ ἀπὸ αὐτήν, ἀλλ' ἀπὸ Ἐκείνου. Αὐτὸς εἶνε ἰσχυρός. Ὑποτιέωμαι ὅτι θὰ ζητήσῃ νὰ βῆ τὸν τάφον της γιὰ νὰ κοιμηθῇ σ' αὐτὸν κάμει νύκτα χάριν περισσοτέρως ἀσφαλείης. Ὅπως ξέρεις δὲ αὐτὸς εἶνε πανούργος. Θυμᾶσαι πῶς μᾶς νίκησε διὰ τὴν Λουκίαν ἦταν ἄρρωστη. Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ἀρκερ πού διάβασα, εἶδα τι εἶνε ἄξιος νὰ ἀνῆν. Ἐνας ζώοντος· ὁπως αὐτὸς· ἔχει δυνάμιν εἰκοσι ἀνθρώπων διὰ τὴν καταληψίαν ὑπὸ μανίας. Εἶνε δὲ πεντακοσίων ἐτῶν βρυκόλακας. Ζήτησα σχετικὰ πληροφορίας ἀπὸ τὴν Τρανσυλβανίαν περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου του καὶ αἱ ἀρχαὶ μοῦ ἐγάρων πῶς ὁ κόμης Δράκουλας ἀπέθανε πρὸ πεντακοσίων ἐτῶν στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Αὐτὸς εἶνε ὁ σημερινὸς· ἐχθρὸς, μάς. Φοβερός καὶ πολὺ ἐπικίνδυνος...

Σοῦ τὰ γράφω ὅλα αὐτὰ διὰ γινεῖν βεβωῦμαι, ἀλλὰ γιὰ τὸ θέλω νὰ συνεχίσῃς τὸν ἀγῶνα ἂν ἐγὼ φρονεῦθ' ἀπόψε.

Καταδίωξε τὸν Δράκουλαν. Ἀναλύεται ἐντὸς κιβωτίων πού περιέχουν χώμα ἀπὸ τοὺς προγονικοὺς τοῦ τάφου. Τὴν νύκτα εἶνε ἐπικίνδυνος δέσποτατος. Τὴν ἡμέραν βυθίζεται εἰς λήθαρον.

Ἀνακάλυψε τὸν ἡμέραν, κόμης τοῦ τὴν κεφαλὴν χωρὶς διαταγῶν καὶ κάμει τοῦ τὴν καρδιαν ἢ διαπράσσει τὴν μὴ μίαν ἔξλησιν σφηναν. Ἀπάλλαξε, φίλε μου, ἂν ἐγὼ λείψω, τὸ Λονδίνον, ἀπάλλαξε, τὴν ἀνθρωπότητα ἐνὸς τοιοῦτου τέρατος. Αὐτῶσον ἐπίσης κατὰ

τὸν ἴδιον τρόπον τὴν ἀτυχὴ Λουκίαν.

Ἐάν ἀπόψε μοῦ συμβῆ τίποτε, χαίρε γιὰ πάντα!

Βάν Ἐλσιγγ

Ἡμερολόγιον τοῦ ὁκτοῦρος Σοῦαρῶ

**Σεπτεμβρίου 28.**—Μόλις ἐξέπνευσα. Κοιμήθηκα ὅλη τὴν νύκτα ἡσυχα καὶ βιβαί, γιὰ τὴν ἡμῶν πολὺ κουρασμένος. Σήμερα αἱ ἰδέαι μου ξεκαθάρισαν καὶ τὸ πνεῦμα μου ἡσύχασε. Χθὲς ἐπίστεψα γιὰ μιὰ στιγμή σ' ὅσα τερατώδη πράγματα μοῦ εἶπεν ὁ Βάν Ἐλσιγγ. Σήμερα τὰ θεωρῶ ὅλα ἐξαιρετισμοὺς. Εἶνε ἀδύνατον νὰ χθὲρ. Κάποια λογικὴ καὶ φυσικωτάτη ἐξήγησις θὰ ὑπάρχῃ γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. Εἶμαι βέβαιος πῶς, στὸ τέλος, θὰ ἀποδειχθῇ ἡ ἀλήθεια. Τὸ μόνον πρῶτον εἶνε πῶς ὁ σοφὸς καθηγητὴς Βαν Ἐλσιγγ πιστεύει σὲ τέτοιες τερατώδεις. Μήπως ἔπαθαν οἱ φρένες τοῦ; Ἢ ἦταν τρομερὸ!

Σήμερα δὲν ἔχω τίποτε νὰ γράψω. Ἐκτὸς ἂν ἐσκήψῃ ἔξαφνα ὁ Βάν Ἐλσιγγ. Εἰς τί νὰ ἀσχολήθῃ ἀγαγε χθὲς τὴν νύκτα. Τί ἄλλοτος ποῦ γινε τελευταῖα!

**Σεπτεμβρίου 29.**—Ὁ Βάν Ἐλσιγγ μ' ἐκάλεσε σήμερα ἐσπευσμένως στὸ ξενοδοχεῖο του. Ἐπῆρα χροὶ· νὰ χάσω καιρὸ καὶ βρῆκα ἐκεῖ τὸν Ἀρθούρο καὶ τὸν φίλο μας Κουίνου Μόρρις. Εἶναι ἔλαθαι στὸ Λονδίνο κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Βαν Ἐλσιγγ καὶ τοῦ, ἔσφιξα μ' ἀγάπῃ τὸ χέρι.

Ὁ Βάν Ἐλσιγγ ἦταν εὐτυχὴς πρὸς τὸν ἐπαινετο πολὺ λυπημένος καὶ νευρικός. Οἱ δύο μου φίλοι ἀγνοοῦσαν τὸν λόγον τῆς προσκλήσεως· τὸν, ὅπως καὶ ἐγὼ.

Ἀφοῦ ἐκαθήσαμεν ὁ Βάν Ἐλσιγγ μᾶς εἶπε μὲ φωνὴν σοβαρὰν:

— Σὰ; ἐκάλεσα ἐδῶ νὰ σὰς ἀποκαλύψω κάποιο μυστικὸ πού δὲν δικαιούμαι νὰ τὸ κατέχω πλέον μόνον ἐγὼ. Ὅτι θὰ σὰς πῶ ὁμοῦ, εἶνε πολὺ τερατώδες, εἶνε ἀφανίστως, πρῶτος. Ὑποσχεθῆτε, φίλοι μου, ὅτι δὲν θὰ ἀμφιβάλετε γιὰ τὰ λόγια μου. Ὑποχρεῖσθε νὰ φανθῆτε ψύχραιμοι μέχρι τέλους.

Ἐλαβε τὸν λόγον ὁ Κουίνου Μόρρις.

— Κύριε καθηγητά, εἶπε, ποῦ δὲν ἀμφιβάλαμε σὰ λόγια σας καὶ ποῦ δὲν ἐπρήνκαμε ἐπιφυλακτικῶς ἀπέναντι σας. Μιλήσατε μᾶς καθαρὰ καὶ ἐλεύθερα. Ἢ σὰς ἀκούσωμεν μὲ προσοχὴ καὶ θὰ σεβασθῶμε ὅτι δῆποτε καὶ ἂν μᾶς πῆτε καὶ ὅσο παραδόξοι καὶ ἂν εἶνε.

Ὁ Βάν Ἐλσιγγ ἔμεινε ἀπολύτως εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Μόρρις καὶ ἔσφιξε μὲ ἀγάπῃ τὸ χέρι του.

Ὁ Ἀρθούρος, ὁ ὁποῖος σιωποῦσε μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς, εἶπεν εἰς τὸν καθηγητὴν:

— Καθηγητά Βαν Ἐλσιγγ, δὲν συνηθίζω νὰ ἐνεργῶ στὰ τυφλά. Τί πρόκειται νὰ μᾶς εἰπῆτε καὶ γιὰ ποῖο λόγον σὰς χρειάζεται ἡ συνδρομὴ μας; Δὲν θὰ μπόρῶμε νὰ σὰς ὑποσχεθῶ τίποτε ἂν δὲν μάθω περὶ τίνος πρόκειται. Πρέπει πρὸ παντός νὰ μὴ θίγεται ἡ τιμὴ μου ὡς ἀνθρώπου καὶ ἡ πίστις μου εἰς ἡμεῖς χριστιανῶν, γιὰ νὰ σὰς δώσω τὸ λόγον μου, ὅτι εἶμαι μὲ τὸ μέρος σας. Ἐξηγηθῆτε, λοιπὸν, προηγούμενος. Ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνονται πολὺ σκοτεινὰ καὶ ἀκατάληπτα.

Ὁ Βάν Ἐλσιγγ δὲν δυσηρεστήθη γιὰ τὰ λόγια τοῦ Ἀρθούρου. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ νέος εἶχε μερικὰς ἐπιφυλάξεις ἀπέναντι αὐτοῦ σχετικὰς μὲ τὰς ἐνεργείας του κατὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς Λουκίας καὶ ὅταν ἡ νέα ἐψυχόρραγοῦσε.

— Κύριε Γόλδαμινγκ, τοῦ εἶπε, πρὸς τὸ πρῶτον δὲ σὰς ζητῶ πρῶτον τοῦτο: νὰ μὴ μὲ καταδικάσετε στὴ συνείδησί σας πρὶν σκεφθῆτε προηγουμένως καλὰ, γιὰ ὅτι σὰς πῶ, γιὰ τὴν ζητήσῃ νὰ πράξω.

— Ἔστω, συμφωνῶ, εἶπεν ὁ Ἀρθούρος. Καὶ τώρα, ἀφοῦ σὰς δώσωμε τὸν λόγον μας, ἐξηγηθῆτε περὶ τίνος πρόκειται:

— Ἐπιθυμῶ, εἶπεν τότε ὁ Βαν Ἐλσιγγ, νὰ ἔλθετε ἀπόψε μαζί μου καὶ νὰ εἰσελθῶμεν κρυφὰ στὸ νεκροταφείον τοῦ Ἀριστέδ.

Ὁ Ἀρθούρος ἀκούσας τὴν πρότασιν αὐτὴν ἐχλώμιασε.

— Ἐκεῖ πού εἶνε θαμμένη ἡ ἀτυχὴς Λουκία; ρώτησε.

— Ναι, φίλε μου.

— Καὶ γιὰτί πρέπει νὰ πάμε ἐκεῖ;

— Ὑπάρχει λόγος σοβαρὸς καὶ Γόλδαμινγκ, πολὺ σοβαρὸς μάλιστα.

— Σὰς ἐρωτῶ, τί θὰ κάμωμεν ἐκεῖ;

— Ἔστω, θὰ σὰς τὸ πῶ. Ἢ εἰσελθῶμεν στὸ νεκροτάφιον τῆς οικογενείας Οὐένστερα.

Ὁ Ἀρθούρος, μόλις ἀκούσε τὰς τελευταίας λέξεις ἐτινάχθη ἐπάνω ταραγμένος.

— Κύριε καθηγητά, εἶπε, μιλάτε σοβαρῶς ἢ ἀστεϊάζεσθε; Βλέπω ὁμοῦ πῶς σοβαρολογεῖτε...

Ὁ Βαν Ἐλσιγγ εἰσώπησεν ὡς ἄνθρωπος πού ἐπερίμενε ὅλας αὐτὰς τὰς ἐκρήξεις τοῦ θυμοῦ.

Ὁ Ἀρθούρος ξανακάθησε ταραγμένος πάντοτε καὶ ρώτησε:

— Καὶ ἀφοῦ εἰσελθῶμεν στὸ νεκροτάφιον;

— Ἢ ἀνοίξωμε τὸ φέρετρον τῆς ἀτυχῆς Λουκίας; εἶπεν ὁ καθηγητὴς.

— Αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ, εἶνε τερατώδες, ἐκραύμασεν ὁ Ἀρθούρος.

ρος, σηκωθείς εκ νέου έναντι. Θέλω να είμαι υπομονητικός και ψυχραιμός, αλλά δεν μπορώ. Αυτό που ζητάτε λέγεται βεβήλωση... I...

Ο θυμός τον έπνιγε και είχε γίνει φρικτά άχαρος.  
— Ο Βάν Έλσιγγ τον έκτύπησε με καλωσύνη, τέλος δε του είπε :  
— "Αν μπορούσα να σās απαλλάξω από τον πόνον αυτόν, φτωχέ μου φίλε, θα τō έκαινα χωρίς να σās άνησυχήσω καθόλου, μάρτυς μου ο Θεός. Είναι ανάγκη εν τούτοις να υποστώμεν τō μαρτύριον αυτό. "Αν δέν γίνη διαι σās λέγω θα υποφέρη άρσότερα πολύ εκείνη τήν όποιαν άγαπούσατε.

Τό πρόσωπον του Άρθούρου είχε γίνη λευκόν από τήν όργην.  
— Νά ειπθε προσεκτικός, κύριε ! έκράυασε.  
— Καί όμως είναι ανάγκη να μē άκούσετε μέχρι τέλους, ειπε με ήσυχη φωνήν ο Βάν Έλσιγγ. Άκούστε με πρώτον. Άφήστε με να εξηγηθώ.

— Ο κ. Καθηγητής έχει δικήν, ειπεν ο Κούινου Μόρρις.  
— Ο Άρθούρος εκάθησε χωρίς να πη λέξιν. Ο Βάν Έλσιγγ συνέχισεν άποτεινόμενος πλέον πρōς αυτόν.  
— Ειπθε βέβαιος ότι ή άτυχής Λουκία απέθανε ; τόν ρώτησε.  
— Ο Άρθούρος εντάναθ ένάντι καταπληκτος.  
— Πρōς Θεού ! έφάναζε. Τί έννοεστε ; Μήπως έγινε λάθος ; Μήπως ετάφη ζωντανή ;

— Ο Βάν Έλσιγγ κούινισε με λύπη τō κεφάλι του,  
— Όχι, ειπε, δέν ετάφη ζωντανή.  
— Δέν ετάφη ζωντανή ; Μά μου ειπατε πως δέν έχει πεθάνει ;  
— Σας τō ειπα, ναί. Μ' αυτό όμως δέν έννοουσα πως δέν απέθανε. Ηθέλα να χαρακτήρισω μια άλλη κατάσταση, άλλόκοτη πολύ που σπάνια παρουσιάζεται.  
— Ο Άρθούρος δέν έννοουσε πλέον τίποτε.  
— Υποτιτεύο τον καθηγητήν και ήτο επικινδύνως εξηρησιαμένος. Έρχοιτο πρōς τόν Βάν Έλσιγγ βλέμματα όργης λυσοειδους.

Συχνά εστήριζε τήν κεφαλήν εις τās χείρας του και επιθύριζε με άπελπισίαν :  
— Είνε τρομερόν ! Τρομερόν !  
— Ο καθηγητής άντελαμβάνετο τήν άπελπισίαν του νέου και τόν έλυπειτο. Πρōς στιγμήν ερχοιτο τά βλέμματά του πρōς ένάνα σάν να μού εξητούσε να συνηγορήσω υπέρ αυτού, διά να συνεχισή τήν όμιλίαν του.

— Αν και είχα άμφιβολίες πρōς τών όσων έλεγε τō έκαιμα εύχαριστός. Έπλησίασα τόν Άρθούρον και τού ειπα με καλωσύνην.

— Φίλε μου, άς άκούσωμεν τόν κ. Έλσιγγ μέχρι τέλους. Άς μάθωμε που θέλει να καταλήξη.  
— Ο Άρθούρος ένίχνοσε άπελπιστικώς τήν κεφαλήν χωρίς να ειπη τίποτε. Εντούτοις εφάνη ήσυκασιμένος και διατεθειμένος να άκούση τόν καθηγητήν μέχρι τέλους.

— Λέγετε κ. Καθηγητά, ειπα εγώ. Έξηγηθητε. Κανείς δέν θα σās διακόψη πλέον.  
— Ο Βάν Έλσιγγ συνέχισε πράγματι. Προσεκάθησε να εξηγήση εις όλους μας και ιδιαιτέρως στόν Άρθούρο πως ή Λουκία ήτο ζώνεκος.  
— Ζώνεκος ! Έπιθύρισε ο δυστυχής νέος. Δέν έννοω τίποτε.

— Θα έννοήσετε, φίλε μου, ειπεν ο Βάν Έλσιγγ, όταν σās όμιλήσω πλέον έκτενως πρōς τής καταστροφής της αυτής. Θα έννοήσετε τά πάντα και θα πιστέψετε σούς λόγους μου. Ναί θα πιστέψετε και θα μ' εύχαριστήσετε. Κάμνω ότι κάμνω μόνον και μόνον γιατί τō όρκισθηκα στήν άτυχή μνηστικήν σας σαν όταν απέθνηκε. Ενθυμείσθε τί μού εξήτησε τότε και τί της ύποσέθηκα ; Εύρίσχω φυσικούς τούς διαταγμούς σας, άλλ' απόμει θα χυθῆ πλήρης σπὸς μυστήριον που σās περιβάλεται...  
— Πώς ; Πέστε μου πως θα γίνη αυτό ; φάναζε ο Άρθούρος.  
— Πρέπει να ρθῆτε όλαι σας μαζί μου στό νεκροταφείον.  
— Κι' αν δεχθώμε και έλθουμε ;  
— Αν έλθετε θα ήγησε με τά μάτια σας εκείνο που δέν μορνετε να έννοήσετε τώρα, εκείνο που δέν θέλατε να πιστέψετε. Θα ήγησε τήν μίξ Λουκίαν να εξέρχεται τού τάφου της και να...  
— Άδύνατον ! Είναι άδύνατον ! έκράυασεν ο Άρθούρος. Είνε τερατάδες !

— Θα τήν ίδητε.  
— Ο Άρθούρος ήτο πλέον έξαλλος. Τόν είχε καταλάβει πυρετός,  
— Ζή λοιπόν ; άνέκραζε.  
— Όχι σās ειπα, ένόησεν ο Βάν Έλσιγγ.  
— Είνε νεκρά και εξέρχεται τού τάφου της ;  
— Ναί.

— Και που πηγαίνει ; Γιατί τō κάμνει αυτό ; Πως είναι δυνατόν να σηκόνονται οι νεκροί από τούς τάφους των και να περιπατούν ; Γιατί βεβαιώνετε πράγματα άδύνατα, άνύπαρκτα, τερατάδες ; Γιατί θέλετε να μās πείσετε για πράγματα που δέν τά ειδατε ;  
— Και αν τά ειδα ;  
— Είδατε τήν Λουκίαν να βγαίνει από τō νενοσιάφιο της ; Νά περιπατή. Ήτο αυτή ή ίδια ; Μήπως άπατηθήκατε.  
— Μακάρι να είχα άπατηθῆ. Αλλά όχι. Δέν εγαλάστηκα. Τό έπεριμένα αυτό και συνέβη όπως τō ύπέθετα.

— Τό έπεριμένατε ; Τό έγνορίζατε ;  
— Ναί... (Άκολουθεί)

## ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ, ΤΡΟΠΟΙ, ΦΡΑΣΕΙΣ

Του Ναπολέοντος Λαπαθιώτη

### ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΝΕΡΩΝ...

"Ήμουν σκυμμένος στήν παλιά λιμνούλα, κ' έβλεπα τά παιχνίδια τών νερών : δέν ξέρω αν ήσαν τά παιχνίδια τών νερών—ή αν ήσαν τά παιχνίδια της ψυχής μου,—όμως δέν παράλλαζαν καθόλου...

"Ήταν ή ώρα τού θολού βραδιού, που όλα τά παίρν' ή σκιά κ' ή άμφιβολία.

Καί τότε, μέσ' στό διαρκές αδιόρατο τρεμουλιασμα, ειδα να σμιγουν ξαφνικά,σε μια στιγμήν άπόροπτης γαλήνης, όλες εκείνες οι άκαθόριστες γραμμές—και ξαφνικά, να πλάθουν τή μορφή μου !

Και τρώμαξα...

"Υπήρχε τίποτα παρ'άξονο σ' αυτό ;

Και όμως...

Γιατί δέν ήταν άκριβώς, ή σκιά μου, ή σμειθισμένη μου μορφή, αυτή που βλέπουν και που ξέδουν όλοι : ήμουν εγώ, ο άληθινός εγώ ! Κανείς δέν τō φαντάζεται, πόσο ήμουν εγώ...

Κι' αγάπησα ξανά τόν εαυτό μου, έτσι φευγαλέον κι' άπροσδιόριστο, με τίς χίλιες δυό του διακυμάνσεις, με τίς εναλλαγές και τά γυρισματα, τ' άμορφο εκείνο της ψυχής μου ειδωλο, με τίς αιώνιες μυστικώς μεταμορφώσεις.

Δέν ξέρω τί είχε δοκιμάσει ο Νάρκισσος, κι' αν είχαν ίσως γεννηθεί παρόμοιοι στοχασμοί, μέσ' στό χιμαιρικό του τō μυαλό... πορρέι και κείνος να είχε βριῆ τόν εαυτόν του, τήν ώρα που σχεδόν δέν τō περιέμενε...

"Ετσι, στό βάθος κάθε πράγματος, ύπάρχει ο εαυτός μας—ο άληθινός, ο αιώνιος εαυτός μας— και ίσως, στην άκρη τής παρουσίας ζωής, στό κλεισίμο τού κύκλου άκριβώς, να μās περιμένη σάν και πρώτα, μέσ' στήν καθολική του άριστογία—όμου τόν παραδόχημε τόσο άνεχνα, αν και φυσικά—τόσον καιρό.

### ΠΑΘΟΣ

Είνε στιγμές, μέσ' στήν άκμή τού πάθους, που δέν ε' αναγνωρίζω—σε βεβαίονω.

Τά μάτια σου, τ' αγαπημένα μάτια, παίρνουν, δέν ξέρω, κάτι άπ' τις μπότες, και κάτι άπ' τις μεγάλες πυρκαϊές... Ύπάρχει κάποιο ήφαίστειο μέσ' τις φλέβες σου, και τō κομμάτι σου πάλλεται και τρέμει, πάλλεται και τρέμει, σά χορδή...

Και περιμένω να κοπεί ή τρικυμία, να κοιμηθῆ ή χαρά, να γαληνέψει,—και με τά μάτια πάλι άστειρεμένα,—και μου πεις σιγά τō : σ' αγαπώ.

Γιατί και γώ, σ' τὸ λέω, δέ σ' αγαπώ, παρὰ μακρὰ, σάν όνειρο, σά σκιά—μέσ' στήν αιωνία μελαγχολία...

### ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Είνε κάποιο κάστρο μέσ' στήν έρημο, πουτώρα πιά δέν κάθεται κανένας. Είνε κλειστό και μόνο,

είνε τρομερόν ! Τρομερόν !

μέσ' στήν έρημο.

Και βέβαια, μια φορά, πως ήσαν άνθρωποι, άνθρωποι πλῆθος που τὸ κατοικοῦσαν—μά τώρα είναι μονάχο μέσ' στήν έρημο.

Οί σάλες του είχαν άλλοτε ιδωμένες, άπάνταστες γιορτές και τελετές, μοναδικές, ασύγκριτες λαμπρότητες ! Αυτά όμως τώρα πάνε, είναι καιρός...

Τώρα είναι μόνο, μόνο μέσ' τήν έρημο...

Οί ιππότες κ' οί ξανθές οί πυργοδέσποινες, από καιρό εινετζώρα πεθαμένοι—μέσ' στις χίλιες τόσες κάμαρες του, μέσ' στις στοές και μέσ' τούς διαδρόμους, τώρα δέ σαλεύει μήτε σκιά.

"Η σιωπή είναι τώρα πυργοδέσποινα—τό φεγγάρι, ο μοναχός ιππότης, ο μοναχός ιππότης κ' εραστής, που μακροβγαίνει από τις χαρμάδες...

Κι' ο ήλιος ;— θα ρωτήσει ίσως κανένας.

Τὸ κάστρο αυτό δέν φαίνεται στόν ήλιο : δέ βγαίνει παρὰ μόνο όταν νυχτώνει— και χάνεται και πάλι τήν αυγή.

Κανένας δέν τὸ βλέπει, δέν τὸ ξέρει. Είναι καιρός που δέν ύπαρχει πιά.

"Ὡ ποιός, ο ποιός θα ρθει να κατοικήσει, τὸ στοιχειωμένο κάστρο της ψυχής μου ;—

Ναπολέον Λαπαθιώτης

